

щение съмъ мислила. Азъ прѣдѣхъ отъ ранна сутринь до късна вечеръ, прѣститѣ ми задебѣха и закоравѣха, като дърво, — на погледни! Врѣтеното бръмчеше и свирѣше, а зъ се мисля: само да се не скжса конеце, — тогава ще се сбждне моето желаніе . . . А ако той сега се скжса? Въ него е неговиятъ животъ! Отмъщение, чувашъ ли, отмъщение! Какво, освѣнъ него, ни остава на насъ?

Погледътъ на лева отново падна на нея. Той бѣше чудно замисленъ и спокоенъ, но се пакъ се стори на Сабилія по-близъкъ: сѣкашъ звѣрѣтъ бѣше почналъ да я разбира и тя, запѣхтѣна, побърза да използва минутата.

— Отмъщението, видишъ ли, е въ него, въ моя Орнандучио! Той ми е единъ, и други дѣца азъ не мога да имамъ, — разбирашъ ли ти? Моятъ мжжъ е убитъ. Затова Орнандучио е длъженъ да отмъсти за него. И затова ти трѣбва да ми дадешъ моя Орнандучио!

Тя почти се допрѣ до лева, готова да се наведе и вземе дѣтето, — нали е успѣла да убѣди звѣра. Но левътъ не снемаше кракъ, не се мърдаше, само погледна бърже жената и пакъ загледа на далечъ. Сабилія взе да се горещи и заплашително да маха глава.

— Какво, ти отъ тѣзи страхливци ли си, които се радватъ да стѣпчатъ лежащия, да налаятъ бездомния? Куче ли си, което трѣбва да се прогони съ сопа? Да си взелъ дѣцата на Пена, изчадие на убийца! Той има цѣлъ купъ, тлѣсти, румяни, подли гадини! А, или не посмѣ? Или, споредъ тебе, може и да ме ограбятъ съвсѣмъ, да ми отнематъ и отмъщението?